

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 180/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prijímanie a rozširovanie informácií podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obecného zastupiteľstva obce [REDACTED] a prijatým uznesením č. 06/01/2015 zo 14. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca,

vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prijímanie a rozširovanie informácií podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Obecného zastupiteľstva obce [REDACTED] (ďalej len „obecné zastupiteľstvo“) a prijatým uznesením č. 06/01/2015 zo 14. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Dňa 02. 10. 2015 sa konalo rokovanie Obecného zastupiteľstva Obce [REDACTED] [REDACTED] na ktorom som sa ako poslanec tohto obecného zastupiteľstva zúčastnil a na ktorom mi ostatní poslanci Obecného zastupiteľstva Obce [REDACTED] neumožnili zaznamenať si uvedené rokovanie na videozáznam, čím porušili a zároveň mi znemožnili výkon základného práva garantovaného v čl. 26 Ústavy SR na informácie a ich slobodné vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie.

Výkon tohto základného práva garantovaného v čl. 26 Ústavy SR a v čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd som zdôvodnil tým, že zápisnice zo zasadania Obecného zastupiteľstva v Obci [REDACTED] nezachytávajú kompletne informácie prerokované na zasadnutí, pre úplnosť a zachytenie všetkých informácií o dokumentoch prerokovaných obecným zastupiteľstvom, mám záujem a potrebu zachytiť obsah rokovaní prostredníctvom zvukových, obrazových, resp. kombinovaných záznamov.

Následne dňa 14. 12. 2015 sa na Obecnom úrade v [REDACTED] konalo zasadnutie Obecného zastupiteľstva, ktorého som sa osobne nezúčastnil z dôvodu neodkladných pracovných a osobných záležitostí. Na uvedenom zasadnutí dňa 14. 12. 2015 Obecné zastupiteľstvo Obce [REDACTED] okrem iných bodov vymedzených na rozhodovanie, schválilo vo svojom uznesení č. 06/01/2015 pod bodom č. 11 zákaz vyhotovovať zvukové alebo obrazové nahrávanie zasadnutí obecného zastupiteľstva do konca volebného obdobia.

V predmetnom uznesení Obecného zastupiteľstva Obce [REDACTED] č. 06/01/2015 v bode č. 11, obecné zastupiteľstvo skonštatovalo: „Poslancom boli prečítané dané informácie, ktoré p. poslanec [REDACTED] predložil mailom, na ktoré reagovali jednoznačne všetci prítomní poslanci negatívne, nakoľko jeho hlavnou požiadavkou bolo

zvukové alebo obrazové nahrávanie obecného zastupiteľstva. Ďalej sa jednohlasne uzniesli, že nakoľko v obci nie je káblová televízia nepotrebujeme z obecného zastupiteľstva vyhotovovať zvukové a ani obrazové záznamy. Podotkli, že zo sedenia obecného zastupiteľstva sú podrobne vypracované zápisnice, ktoré sú zverejnené na internetovej stránke Obce [REDAKOVANÉ] a na úradnej tabuli. Po prerokovaní tohto bodu poslanci jednohlasne schválili, aby sa dané zvukové alebo obrazové nahrávanie obecného zastupiteľstva nevyhotovovalo do konca tohto volebného obdobia“.

Prijatím uznesenia, ktorým Obecné zastupiteľstvo Obce [REDAKOVANÉ] rozhodlo o zákaze vyhotovovať zvukové alebo obrazové záznamy z rokovaní a zasadnutí obecného zastupiteľstva bolo porušené moje základné právo na vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR a právo podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.»

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR a právo podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Obecného zastupiteľstva Obce [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] č. 06/01/2015 zo dňa 14. 12. 2015, ktorým sa schválilo, aby sa zvukové alebo obrazové nahrávanie Obecného zastupiteľstva Obce [REDAKOVANÉ] nevyhotovovalo do konca volebného obdobia porušené bolo.

Prijaté uznesenie Obecného zastupiteľstva Obce [REDAKOVANÉ] č. 06/01/2015 zo dňa 14. 12. 2015 bod 11, ktorým sa schválilo, aby sa zvukové alebo obrazové nahrávanie Obecného zastupiteľstva Obce [REDAKOVANÉ] nevyhotovovalo do konca volebného obdobia, zrušuje.

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.000 €, ktoré mu je Obec [REDAKOVANÉ] povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

██████████, ██████████, bytom ██████████
██████████ priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,79 € (2 úkony právnej pomoci – 1/ príprava a prevzatie právneho zastúpenia, 2/ podanie Ústavnej sťažnosti – jeden úkon á 143 € + 8,58 € režijný paušál / 2 úkony x (143 € + 8,58 € režijný paušál) + 20 % DPH = 363,79 €), ktorú je Obec ██████████ povinná vyplatiť na účet jeho advokáta JUDr. Ladislava Ščuryho vedeného vo ██████████ pobočka ██████████... do 3 dní od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.“

Sťažovateľ v záhlaví sťažnosti namieta čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, nijako však toto spojenie ani v texte sťažnosti, ani v jej petite neodôvodňuje.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva prijímať a rozširovať informácie podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru postupom obecného zastupiteľstva a jeho uznesením č. 06/01/2015 zo 14. decembra 2015.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Ústavný súd pripomína, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne

nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V nadväznosti na uvedené východiská svojej konštantnej judikatúry ústavný súd uvádza, že pre jeho rozhodnutie v rámci predbežného prerokovania sťažnosti je podstatná skutočnosť, že sťažovateľ sa ani nepokúsil využiť opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva a obrátil sa so svojou sťažnosťou priamo na ústavný súd. Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto, aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru

uznesením obecného zastupiteľstva č. 06/01/2015 zo 14. decembra 2015, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018